

Szoborvita

A most felállítandó Szabadság téri emlékmű miatt botrányt kavart a baloldali ellenzék és a Mazsihisz. S ahogy lenni szokott, mindjárt bele is élték magukat az orákulum szerepébe. Hiszen ők tévedhetetlenek, véleményük az egyedüli elfogadható vélemény. Teszik ezt annak biztos és megnyugtató tudatában, hogy immáron 69 éve írják a hazug történelmet.

Hatvankilenc évvel ezelőtt láttak neki meghamisítani a tényeket, és saját beteg és torz ideológiájuknak megfelelően „elmagyarázni” újabb és újabb felnövekvő nemzedékeknek a történelem „helyes értelmezését”. Mindehhez az alaphangot és a vezérmotívumot Rákosi elvtárs híres mondata szolgáltatta:

„Kilencmillió reakciós-fasisztával kell szocializmust építenem.” Nos, a botrányt kavarók nem voltak képesek túllépni Rákosi elvtárson. Ezt a tételt igazolja az V. kerület egyik szocialista képviselőjének mondata a szoborvitában. Ezt mondta: „1944-ben Magyarországot nem Németország, hanem a nácik szállták meg.”

Nos, miről is szól a vita?

Arról, hogy ki(k) felelősek a magyarországi zsidóság második világháborús tragédiájáért. S bár a Szabadság téri emlékműnek mindehhez semmi köze, ez csak a mesterségesen gerjesztett botrány kiindulópontja, azért egy pillanatra álljunk meg az idézett kijelentésnél, és helyezzük el a vita értelmezési mezejében. Tehát: a holokausztért ezek szerint nem felelős Németország és a német állam, csak a „nácik”. Ezzel szemben Magyarországon a zsidóság tragédiájáért az egyetemes magyar nemzet, a magyar állam felelős, immáron hetedíziglen. Íme: máris megérkeztünk Rákosi kilencmillió fasisztájához, a Mazsihisz és a magyarországi baloldal interpretálásában. S innen már csak egy ugrás, hogy internacionalista német barátaink hazai elvtársaikkal karöltve az egész második világháborút a magyarok nyakába varrják.

Ehhez képest álljon itt újra néhány tény. Először is: a korabeli magyar állam semmivel sem viselkedett hitványabban, mint a francia Vichy-kormány, amely már 1940 júliusában elkezdte a zsidók jogegyenlőségének felszámolását, minden német nyomás nélkül. Majd nekilátott a külföldi zsidók összeírásához és internálótáborokba gyűjtéséhez. Az elfogott zsidókat Drancyba, Baume de Rolandba, Pithiviers-be internálták, körülbelül negyvenezer ember zsúfolódott itt össze. A németek aztán innen válogatták a szabotázsakciókért megtorlasként agyonlövendőket, valamint első hullámban innen deportáltak hétezer zsidót a haláltáborokba. Mégsem hallom, hogy a franciák a szőnyeg szélén állnának - hetedíziglen immár.

A szőnyeg szélén mi állunk, holott Magyarország egészen az 1944-es német megszállásig a zsidók menedéke volt – tetszik ez a Mazsihisznek vagy sem. Amúgy nem számít, tetszik-e neki. Ugyanis a tények számítanak. Az számít, hogy a németek és a szovjetek által egyszerre megszállt Lengyelországból tömegesen hozzánk menekültek a lengyelek, közöttük lengyel zsidók, különösen zsidó árva gyerekek. Ezt bizonyítja egyebek mellett, hogy idősebb Antall József menekültügyi kormánybiztos körlevelet adott ki minden magyar közigazgatási szervnek ezzel a szöveggel: „Magyarországon nincsenek lengyel zsidók, csak lengyel menekültek!” Ezt mindenki érti, aki érteni akarja - kivéve a botránykavarókat. Miképpen azt is érti mindenki, hogy bizony egyedül Magyarországon fordult elő a megszállt országok közül, hogy reguláris haderő védelmezte a deportálásra váró zsidókat. Ezt tette **Koszorús Ferenc** és **Kudar Lajos** is – többek között.

A német megszállásnak pedig rengeteg áldozata volt – a megszállás után elhurcolt zsidókon kívül is. „Az összefoglaló néven csak Gestapóként emlegetett német állambiztonsági szervek valójában több titkosszolgálatot takartak, amelyek közül a

politikai rendészeti munkáért a Biztonsági Szolgálat (SD - Sicherheitsdienst) felelt Magyarországon. Ez a tevékenység az ismert hazai németellenes közéleti szereplők, politikusok, üzlemberek elhurcolásával és „védőrizetbe” vételével kezdődött rögtön a bevonulást követő napokban. Ekkor tartóztatták le az ország biztonságáért felelős vezetőket, mint például Keresztes-Fischer Ferenc belügyminisztert, Ujszászy István vezérőrnagyot, az Államvédelmi Központ (ÁVK) vezetőjét, valamint Kádár Gyula ezredest, a Honvéd Vezérkar főnöke alá tartozó hírszerző és kémelhárító osztály (2. Vkf) parancsnokát. A rendőrség sem kerülte el a tisztogatást. Éliássy Sándor budapesti rendőrfőkapitány, Siménfalvy Sándor, a KEOKH (Külföldieket

Ellenőrző Országos Központi Hatóság) vezetője és Sombor-Schweinitzer József, a politikai rendészeti osztály első számú irányítója szintén az SD fogságába került. Az angolszász orientációjú kormányzati elitet az a politikusi garnitúra váltotta, amely a Horthy-rendszer szélsőjobboldali ellenzékeként már az 1930-as évek közepétől elkötelezett híve volt a náci Németországnak.” (Varga Krisztián: A politikai rendőrség működése 1944. március 19. és október 15. között.) S az áldozatokhoz tegyük hozzá Tartsay Vilmost, Bajcsy-Zsilinszky Endrét, továbbá a betiltott lapokat, például az akkor betiltott Népszavát, amely most alig győzi nácizni a nemzetet. Nekik is emléket állít a leendő emlékmű. Végre.

Részlet a Művészeti anatómiából